

ΤΜΗΜΑ ΒΕΕ2 ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ: «Αυτός ο κόσμος ο μικρός ο μέγας»

Η ελληνική κοινωνία, όπως και οι κοινωνίες όλων των ευρωπαϊκών χωρών είναι πλέον πολυπολιτισμική. Η συμβίωση διαφορετικών πολιτισμών, συνέπεια πληθυσμιακών μετακινήσεων, είναι παλιό φαινόμενο όσο και η ανθρωπότητα.

Η παγκοσμιοποίηση, η μετανάστευση, η επικοινωνία έχουν προκαλέσει μεγάλες αλλαγές στην ελληνική κουλτούρα και στην καθημερινή ζωή των Ελλήνων.

Πολυπολιτισμικότητα, Μετανάστευση και Εκπαίδευση

Ο όρος Πολυπολιτισμικότητα (multiculturalism) δηλώνει τη **συνύπαρξη** σε μια κοινωνία ποικίλων κοινωνικών ομάδων με διαφορετικά εθνικά-εθνοτικά και πολιτισμικά στοιχεία. Αναγνωρίζει ένα **μωσαϊκό από ισότιμες κουλτούρες ατόμων** που διατηρούν παράλληλα τις διακριτές διαφορές τους και μπορούν να αναπτύξουν σχέσεις γόνιμης αλληλεπίδρασης. Σε επίπεδο κοινωνικής συλλογικότητας η πολυπολιτισμικότητα παραπέμπει στην **αμοιβαία αποδοχή, στο σεβασμό και στην προαγωγή πολλαπλών πολιτισμών** με βάση τη δημογραφική σύνθεση ενός πληθυσμού μιας χώρας. Εκφράζει την **αποδοχή της διαφορετικότητας** και της ισότιμης αναγνώρισης των διακριτών εθνικών και θρησκευτικών ομάδων.

Οι **αιτίες** που δημιούργησαν το φαινόμενο των πολυπολιτισμικών κοινωνιών είναι πολυπληθείς:

- Η όξυνση των οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων σε διάφορες χώρες ώθησαν αρκετούς πολίτες να μεταναστεύσουν και να αναζητήσουν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης σε νέους τόπους εγκατάστασης.
- Αυταρχικά πολιτικά καθεστώτα που εφάρμοσαν την τακτική των πολιτικών διώξεων για να απαλλαγούν από τους ιδεολογικούς αντιπάλους τους.
- Πόλεμοι και εμφύλιες συρράξεις που δημιουργούσαν μια ζοφερή πραγματικότητα και ένα αβέβαιο μέλλον για την επιβίωση των πολιτών.
- Καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε βάρος εθνικών και θρησκευτικών μειονοτήτων από απολυταρχικά καθεστώτα.
- Χαμηλό επίπεδο εκπαίδευσης και ένδεια ευκαιριών για τη διασφάλιση μιας ποιοτικής ζωής που δεν είναι συνυφασμένη μόνο με την επιβίωση.
- Η ευμάρεια και η πρόοδος μιας χώρας που λειτουργεί ως πόλος έλξης για τους μετανάστες καθώς διαβλέπουν σε αυτή κίνητρα δημιουργίας και κοινωνικής ανέλιξης.

Οι **αντιδράσεις** που δημιουργήθηκαν **αρχικά** από την πολυπολιτισμική συνύπαρξη ήταν αρνητικές:

- Οι χώρες υποδοχής των μεταναστών, μετά την αθρόα εισροή τους, αντιμετώπισαν ποικίλα προβλήματα εξαιτίας της έλλειψης υποδομών. Ήταν δύσκολη η εξασφάλιση μέσων διαμονής, επαγγελματικής σταδιοδρομίας, υγειονομικής περίθαλψης, αξιοπρεπούς διαβίωσης.
- Παρατηρήθηκαν φαινόμενα εκμετάλλευσης, άνισης μεταχείρισης, προκατειλημμένων συμπεριφορών και διακρίσεων εις βάρος των μεταναστών.
- Καλλιεργήθηκε ένα κλίμα ξеноφοβίας και επιφυλακτικότητας καθώς θεωρήθηκε από ορισμένους πολίτες ότι η αύξηση της εγκληματικότητας ήταν συνδεδεμένη με την εισροή των ξένων στοιχείων.
- Δημιουργήθηκαν συναισθήματα ανασφάλειας, αβεβαιότητας, καχυποψίας, αμφισβήτησης και υποτίμησης της κουλτούρας άλλων λαών που αντιμετωπίστηκαν ως εισβολείς και πιθανοί καταστροφείς της πολιτισμικής ταυτότητας των χωρών υποδοχής τους.
- Εκδηλώθηκε μια τάση εσωστρέφειας των πολιτών που οδήγούσε στην περιθωριοποίηση των αλλοδαπών και στη διάσπαση της κοινωνικής συνοχής.

Οι ευεργετικές επιδράσεις της πολυπολιτισμικής συνύπαρξης:

- Η πολιτισμική πολυφωνία λειτουργεί θετικά για την **καταπολέμηση των προκαταλήψεων, των φανατισμένων ιδεολογιών και των ρατσιστικών νοοτροπιών**. Προάγει την αξία της αρμονικής συνύπαρξης των ανθρώπων με επίκεντρο την **αλληλοαποδοχή τους, την αλληλεγγύη και τον αλληλοσεβασμό**. Καλλιεργεί επομένως **ανθρωπιστικά ιδανικά που εστιάζονται στη δημοκρατική αρχή του πλουραλισμού, της αποδοχής του διαφορετικού και της επικοινωνίας που είναι απαλλαγμένη από δογματισμούς και στερεότυπα**.
- Δημιουργεί την αναγκαιότητα για **ειρηνική συνύπαρξη των λαών και κοινή συνείδηση συλλογικής σκέψης** και δράσης των ατόμων για την αντιμετώπιση των θεμάτων που έχουν πανανθρώπινη διάσταση και αξία όπως είναι η υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.
- Προάγει το **γόνιμο πολιτισμικό διάλογο και ενισχύει τις αλληλεπιδράσεις** χωρίς αυτό να σημαίνει ότι ελλοχεύει ο κίνδυνος της αφομοίωσης και της απώλειας της διαφορετικότητας.
- Καλλιεργεί το πνεύμα του **διεθνισμού και του κοσμολισμού** αφού αναπτύσσεται ο σεβασμός προς την πολιτισμική ετερότητα με το εξωστρεφές άνοιγμα σε διαφορετικούς πολιτισμούς.
- Αναπτύσσει την αξία της **ενσυναίσθησης** δηλαδή της κατανόησης της διαφορετικότητας και των προβλημάτων με την τοποθέτηση του Εαυτού στη θέση του Άλλου.
- Τονίζει τη σπουδαιότητα της συνεργασίας μεταξύ διαφορετικών εθνοπολιτισμικών ομάδων για την επίτευξη μιας **πλουραλιστικής δημοκρατικής κοινωνίας ισότητας και ευημερίας**.
- Διαμορφώνει **κριτικά σκεπτόμενους πολίτες** που κατέχουν την αρετή της ανεκτικότητας και της διαλλακτικότητας.

Ο ρόλος του σχολείου στη διαμόρφωση πολυπολιτισμικής συνείδησης:

- Το σχολείο καλείται να ανταποκριθεί στα νέα δεδομένα των πολυπολιτισμικών κοινωνιών γι' αυτό είναι αναγκαίο οι ερευνητές και θεωρητικοί της εκπαίδευσης σε συνεργασία με τους διδάσκοντες να δημιουργήσουν **διευρυμένα προγράμματα σπουδών** στα οποία θα ενσωματωθούν υλικά, ιδέες και αξίες από μια ποικιλία κουλтурών.
- Απαιτείται ένα **δίκαιο παιδαγωγικό σύστημα** όπου οι εκπαιδευτικοί θα πρέπει να τροποποιήσουν τις μεθόδους διδασκαλίας τους έτσι ώστε αυτές να ανταποκρίνονται στις ανάγκες των διαφορετικών μαθητών.
- Οι διδάσκοντες οφείλουν να δίνουν έμφαση στη **μείωση της προκατάληψης** και να ενθαρρύνουν την ανεκτικότητα και την αποδοχή απέναντι στο χρώμα, την εθνότητα, τη θρησκεία, τις σωματικές ή νοητικές δυνατότητες.
- Όπως ισχυρίστηκε ο **Hanley** " Η πολυπολιτισμική εκπαίδευση απαιτεί βαθιά και **κριτική σκέψη, φαντασία και δέσμευση** για τη δημιουργία ενός αύριο που θα συμπεριλαμβάνει τον **πλούτο όλων των ιστοριών και όλων των λαών**. Είναι μια άλλη πλευρά του διαρκούς ανθρώπινου ταξιδιού προς τη δικαιοσύνη και ωθεί τους ανθρώπους προς την εκπλήρωση των υποσχέσεων της δημοκρατίας".
- Μέσα από την εκπαιδευτική διαδικασία είναι απαραίτητο να ενθαρρύνονται όλοι οι μαθητές να αποκτήσουν μια **βαθύτερη διανοητική, πολιτική και ηθική αντίληψη του εαυτού τους και των άλλων**.
- Το σχολείο δεν πρέπει να περιορίζεται στα δεσμευτικά όρια της μετάδοσης στείρων γνώσεων αλλά να καλλιεργεί **κλίμα διαλόγου και ελεύθερης διατύπωσης απόψεων** ώστε οι μαθητές να αναπτύξουν ανοχή για τις απόψεις των άλλων που διαφέρουν από τις δικές τους και να είναι σε θέση να αντιμετωπίζουν την όποια διαφορετικότητα με καλή πρόθεση.
- Η προοδευτική εκπαιδευτική προσέγγιση πρέπει να εδράζεται πάνω στις **αξίες της δικαιοσύνης, της ισότητας και της αποτελεσματικότητας**. Εναντιώνεται σε κάθε είδους διάκριση (κοινωνική, πολιτισμική, φύλου, γλωσσική, θρησκευτική), σε κάθε είδους ιεράρχηση του διαφορετικού. Πρέπει να ενθαρρύνει τους μαθητές να θεωρούν τη **γλωσσική και πολιτισμική πολυμορφία ως θετικό στοιχείο της καθημερινής τους ζωής**.

Είναι απαραίτητο στη σχολική εκπαιδευτική πρακτική να αναγνωρίζεται και να καλλιεργείται η ιδέα της ιστοριμίας των πολιτισμών και της μεταξύ τους αλληλεπίδρασης. Να εξασφαλίζεται το δικαίωμα των ίσων ευκαιριών για την εκπαίδευση και τη κοινωνική ολοκλήρωση. Να απορρίπτεται η αντίληψη του κοινωνικού αποκλεισμού και να καλλιεργούνται τα ιδεώδη της αλληλοκατανόησης και της κοινωνικής ευαισθητοποίησης.

Πολυπολιτισμικότητα και παράδοση στην Ελλάδα

Βλάχοι, Κρητικοί, Ηπειρώτες, Μακεδόνες, Νησιώτες του Αιγαίου και του Ιονίου, Πόντιοι, Πομάκοι, Μικρασιάτες, Θράκες, Τσάκωνες, Σαρακατσάνοι, Μανιάτες, Αρβανίτες... Οι ρίζες των Ελλήνων βαθιές και περίπλοκες. Ρίζες που εξαπλώνονται στα βάθη των αιώνων, αλλά και στα πέρατα της γης. Ένα συναρπαστικό μωσαϊκό «φυλών», που αιώνες τώρα κατοικούν ή ταξιδεύουν προς την Ελλάδα ή μετακινούνται από τόπο σε τόπο μέσα στα σύνορά της. Μοναδική πολυμορφία μιας χώρας μικρής, μα απέραντης. Μιας χώρας θαλασσινής, με ανοιχτούς ορίζοντες.

Δεκάδες διαφορετικοί μικρόκοσμοι. Μικρότεροι κύκλοι μέσα στον μεγάλο που τους ενώνει. Ο κάθε ένας με τα δικά του χαρακτηριστικά ήθη και έθιμα, γιορτές, γαστρονομία και τοπικά προϊόντα, λαϊκή τέχνη, φορεσιές, αρχιτεκτονική, χορούς, τραγούδια, γλωσσικά ιδιώματα...

Η Γλώσσα των Νέων (Γιώργος Πάππας)

Το νεανικό λεξιλόγιο περιλαμβάνει τόσο εκφράσεις χωρίς αντίστοιχο στην κοινή γλώσσα (π.χ. για τα ιδιαίτερα ενδιαφέροντα μιας νεανικής κουλτούρας) όσο και εκφράσεις που δηλώνουν μια ιδιαίτερη στάση (οικειότητα, αξιολόγηση, ειρωνεία) απέναντι σε ένα γνωστό αντικείμενο αναφοράς (π.χ. ο χαρακτηρισμός η ώρα του παιδιού για το μάθημα των αγγλικών). Ιδιαίτερα παραγωγικά σημασιολογικά πεδία είναι οι κοινωνικές κατηγορίες (π.χ. φλώρος, τύπισσα), οι βιωματικές και κοινωνικές εμπειρίες (π.χ. ξεσαλώνω 'διασκεδάζω'), οι ψυχολογικές καταστάσεις (π.χ. τα πήρα στο κρανίο 'εκνεύριστηκα'), οι αξιολογικές (π.χ. αστέρι, σούπερ, τζάμι, χάσιμο 'πολύ καλό') και επιτατικές εκφράσεις (ψιλο-, χοντρο-, кара-, με τρέλα). Ειδικά για την έκφραση αξιολόγησης και επίτασης έχουν διαπιστωθεί ιδιαίτερα συντακτικά σχήματα, στα ελληνικά π.χ. "και γαμώ + Ονοματική Φράση" (και γαμώ τις φάσεις 'πολύ καλή φάση!'). Η νεανική επικοινωνία χρησιμοποιεί πολυάριθμες στερεότυπες εκφράσεις για την οργάνωση του διαλόγου, όπως χαιρετισμούς (έλα ρε, τσα γεια), προσφωνήσεις (ρε μεγάλε), φιλικές υβριστικές προσφωνήσεις (ρε μαλάκα), εκφράσεις συμφωνίας (Μέσα είσαι!), άρνησης (Ούτε με σφαίρες!), επιδοκιμασίας (Φοβερό! Έγραψε!), έναρξης μιας αφήγησης (π.χ. 'Ακου φάση!).

Η δημιουργία και ανανέωση του νεανικού λεξιλογίου γίνεται με τέσσερις βασικούς τρόπους:

α) αλλαγή σημασίας (π.χ. κόκαλο 'μεθυσμένος')

β) δανεισμός, κατά κύριο λόγο από τα αγγλικά (π.χ. χάι 'κεφάλτος, φτιαγμένος')

γ) επιλογές προτύπων σχηματισμού λέξεων, π.χ. το επίθημα -άς για κατηγορίες της νεανικής κουλτούρας με αγγλική βάση (γκραφίτας, σκινάς, μεταλάς, τσοπεράς κ.ά.) και

δ) τροποποίηση λέξεων χωρίς αλλαγή της βασικής τους σημασίας, είτε με επιθήματα (τσιγάρο > τσιγαριά) είτε με σύντμηση (ματσωμένος > ματσό) είτε με μετάθεση φθόγγων ή συλλαβών, τα λεγόμενα ποδανά ('ανάποδα', π.χ. μεναγκό 'γκόμενα').

Το λεξικό των νέων (Γιώργος Πάππας)

τίποτα: tpt

μήνυμα: mnm

δηλαδή: dld

τέλος πάντων: tespa

φιλάκια: flk

πες μου: pm

καλημέρα: klm

χάλια: xl

for you: 4u (για σένα)

see you: cu (θα τα πούμε)

oh my god: omg (ω, Θεέ μου!)

laugh out loud: lol (γελάω δυνατά)

be right back: brb (επιστρέφω)

by the way: btw (παρεμπιπτόντως)

i love you: ily (σ' αγαπώ)

i don't know: idk (δεν ξέρω)

at the moment: atm (προς το παρόν)

don't worry: dw (μην ανησυχείς)

forever: 4evr (για πάντα)

message: msg (μήνυμα)

thanks: tnx (ευχαριστώ)

as soon as possible: asap (το συντομότερο δυνατόν)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΑΤΟΥΑΖ

Μία σύντομη ιστορία του τατουάζ

Η λέξη tattoo (τατουάζ) έχει δύο μεγάλα παράγωγα: την πολυνησιακή λέξη «ta», που σημαίνει κάτι το εντυπωσιακό, και την ταϊβινή λέξη «tatau», που σημαίνει «για να σηματοδοτήσει κάτι».

Η ιστορία του τατουάζ ξεκινάει από τη νεολιθική εποχή, γύρω στο 5000 π.Χ. και ποικίλλει τόσο πολύ, όσο και οι άνθρωποι που το έχουν. Τα τατουάζ δημιουργούνται με την εισαγωγή έγχρωμων υλικών κάτω από την επιφάνεια δερμάτων. Το πρώτο τατουάζ πιθανώς δημιουργήθηκε από ατύχημα. Κάποιος είχε μια μικρή πληγή και την έτριψε με το χέρι. που ήταν βρώμικο με αιθάλη και τέφρα από τη φωτιά. Όταν το τραύμα επουλώθηκε, είδαν ότι ένα σημάδι έμεινε μόνιμα.

Παρά την αυξανόμενη γοητεία των κοινωνικών επιστημών με τατουάζ και την τεράστια δημοτικότητα των τατουάζ, δεν υπάρχει μεγάλο ιστορικό αρχείο της πρακτικής αυτής.

Χάλκινη εποχή

Το 1991, ο «otzi, ο άνθρωπος πάγος» γέμισε τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων σε όλον τον κόσμο, όταν το κατεψυγμένο σώμα του ανακαλύφθηκε σε ένα βουνό μεταξύ Αυστρίας και Ιταλίας (στην κοιλάδα otz των Άλπεων). Αυτή είναι η καλύτερα διατηρημένη σορός της εν λόγω περιόδου που έχει βρεθεί. Το δέρμα του φέρει 57 τατουάζ του άνθρακα, εκ των οποίων: απλές τελείες και γραμμές κάτω στη σπονδυλική στήλη, ένα σταυρό στο εσωτερικό του αριστερού γονάτου, έξι ευθείες γραμμές 15 εκατοστών πολύ πάνω από τα νεφρά και πολλές παράλληλες γραμμές πάνω στους αστραγάλους.

Η θέση των σημάτων τατουάζ αφήνει να εννοηθεί ότι πιθανότατα εφαρμόζονταν για θεραπευτικούς λόγους (π.χ. για τη θεραπεία της αρθρίτιδας).

Αρκετά μουσεία της Δανίας έχουν τις βελόνες από την Εποχή του Χαλκού (γύρω στο 2000 - 500 π.Χ.), που υποτίθεται ότι έχουν χρησιμοποιηθεί για τατουάζ. Δεν υπάρχει καμία απόδειξη, αλλά οι συνθήκες γύρω από τα ευρήματα έχουν πείσει τους επιστήμονες ότι έχουν χρησιμοποιηθεί.

Αρχαία Ελλάδα και Ρώμη

Οι Έλληνες έμαθαν τα τατουάζ από τους Πέρσες. Οι Ελληνίδες γυναίκες ήταν γοητευμένες από την ιδέα του τατουάζ ως χαρακτηριστικού εξωτικής ομορφιάς. Οι Ρωμαίοι υιοθέτησαν τα τατουάζ από τους Έλληνες.

Οι Λατίνοι συγγραφείς, όπως ο Βιργίλιος, ο Σενέκας και ο Γαληνός, αναφέρουν ότι πολλοί δούλοι και εγκληματίες είχαν τατουάζ. Μια νομική επιγραφή από την Έφεσο αναφέρει ότι, κατά τη διάρκεια της πρώτης Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, οι σκλάβοι που εξάγονταν προς την Ασία, είχαν τατουάζ με τη λέξη «φόρος καταβλήθη».

Επίσης, και οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι χρησιμοποιούσαν τα τατουάζ ως τιμωρία. Στις αρχές του 4ου αιώνα, όταν ο Κωνσταντίνος έγινε αυτοκράτορας (306 - 373 μ.Χ.) και ήρε την απαγόρευση του Χριστιανισμού, ο

ίδιος απαγόρευσε τα τατουάζ στο πρόσωπο (το οποίο ήταν σύνηθες για τους κατάδικους, τους στρατιώτες και τους μονομάχους), διότι πίστευε ότι το ανθρώπινο πρόσωπο ήταν μια αναπαράσταση της εικόνας του Θεού και δεν έπρεπε να παραμορφωθεί ή να δεχθεί ιεροσυλία.

Στερεότυπα

Ναύτης

Οι ναυτικοί επέστρεφαν στα σπίτια τους με τατουάζ, που έκαναν οι ίδιοι στα πλοία τους. Συνήθως, είχαν ένα πολύ βασικό στυλ, που χρησιμοποιεί μόνον ένα μικρό μέρος λεπτομερειών που χρειάζονται για να φτιαχτεί ένα τατουάζ, κι έτσι τα σχέδιά τους φαινόταν επίπεδα ή το πολύ, δύο διαστάσεων. Αυτό δίνει συχνά μιá «καρτουνίστικη» αίσθηση και τυπικά μοτίβα ήταν τα λουλούδια, οι καρδιές, οι γοργόνες, τα πλοία, οι άγκυρες, τα φίδια, τα πουλιά, και τα ονόματα.ε να παραμορφωθεί ή να δεχθεί ιεροσυλία.

Flash τατουάζ

Όπως συμβαίνει και με άλλα καλλιτεχνικά μέσα, κατά τη διάρκεια της πολιτιστικής ανάπτυξης, το λεξιλόγιο του τατουάζ εξελίσσεται συνεχώς, γεγονός που αντανακλά το βάθος και τις δυνατότητες του σώματος και τη σήμανση της σύγχρονης φαντασίας. Τα τελευταία χρόνια, το τατουάζ έχει βρεθεί στην πρώτη γραμμή δημοφιλίας της λαϊκής συνείδησης. Σήμερα, τα «flash» τατουάζ είναι ένας φάκελος από τατουάζ - έργα τέχνης διάφορων καλλιτεχνών τατουάζ.

(http://www.designboom.com/history/tattoo_history.html)

Τα Flash δελτία υπάρχουν σε πολλά στούντιο τατουάζ, με σκοπό την παροχή τόσο έμπνευσης, όσο και έτοιμων εικόνων τατουάζ, για τους πελάτες. Τα στυλ styles range from the traditional and vernacular to Τα κυμαίνονται από το παραδοσιακό και το ιδιωματικό (λαϊκή γλώσσα, καθομιλουμένη) μέχρι το ιερό (θρησκευτικό) και το καινοτόμο.

<http://antipetroula.blogspot.gr/2011/06/history-of-tattoo.html>

ΤΙ ΦΟΡΑΝΕ ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΗΜΕΡΑ;

Οι νέοι, σήμερα, φέρνουν στα σχολεία τη δική τους μόδα, η οποία διαμορφώνεται από την οικονομική κατάσταση της κάθε περιοχής, τις κυρίαρχες αισθητικές τάσεις αλλά και τις ιδεολογικές κατευθύνσεις που, κατά καιρούς, επικρατούν. Κάποτε ήταν η ποδιά το κατεξοχήν **υποχρεωτικό** ρούχο για τις νεαρές έφηβες, σε μπλε συνήθως χρώμα, ενώ τα αγόρια βολεύονταν με καθωσπρέπτοι παντελονάκια. Σήμερα, η σχολική ποδιά είναι πλέον μια όχι και τόσο γλυκιά για τους περισσότερους ανάμνηση. Έχει αντικατασταθεί από τις κοντές μπλουζές για τα κορίτσια και τα φαρδιά και χαμηλοκάβαλα παντελόνια για τα αγόρια. Η μόδα κάνει περιπάτους στα προαύλια και τις σχολικές αίθουσες, αφού οι περισσότεροι μαθητές κυκλοφορούν με τζιν, κολλητά μπλουζάκια, piercing σε χείλη και γλώσσα, μαλλιά ράστα.

Η extreme (ακραία) εμφάνιση, το διαφορετικό λουκ και η μάρκα στα ρούχα θαμπώνουν και **τραβούν** σα μαγνήτης τους έφηβους, που προσπαθούν να κάνουν μόδα το δικό τους στυλ. Άλλωστε, δεν είναι τυχαίο που οι ωραίες παρέες στα προαύλια των σχολείων έχουν κοινό χαρακτηριστικό τα εντυπωσιακά χτενίσματα και τα προκλητικά ρούχα.

Ωστόσο, οι διαφορές στο ντύσιμο των μαθητών, για παράδειγμα, των βορείων και των δυτικών προαστίων εστιάζονται περισσότερο στη μάρκα και λιγότερο στην εμφάνιση. Οι μαθητές των βορείων προαστίων

προτιμούν τα φαρδιά τζιν και τις μπλούζες επωνύμων εταιρειών. Τα αθλητικά παπούτσια που φορούν παραπέμπουν πάντα σε γνωστές μάρκες. Η σχολική τσάντα είναι συνήθως σε μαύρο ή μπλε σκούρο χρώμα και η in τάση της φετινής χρονιάς ήταν να πέφτει πολύ χαμηλά στη μέση.

Τα αγόρια των δυτικών προαστίων, επιλέγουν απλές μπλούζες που απεικονίζουν διάφορα μουσικά συγκροτήματα, όπως πχ οι Metallica, οι Nirvana κ.ά.

Τα κορίτσια επίσης φοράνε χαμηλοκάβαλα τζιν αλλά όχι πάντα κάποιας γνωστής αλυσίδας. Οι μπλούζες τους σπάνια φέρουν την επωνυμία μιας γνωστής μάρκας. Τέλος, η σχολική τους τσάντα περιλαμβάνει διάφορα χρωματιστά σχέδια.

Όμως οι απόψεις περί του τι είναι η μόδα **δίστανται**. Άλλοι πιστεύουν πως μόδα είναι καθετί που φοράς και σε κάνει να νιώθεις διαφορετικός και ωραίος. Ένα απλό και καθημερινό ντύσιμο είναι μοδάτο όταν τα ρούχα είναι μοντέρνα. Πολλοί επίσης πιστεύουν ότι μόδα δεν είναι μόνο τα ακριβά ρούχα, αλλά το στυλ που έχει κάποιος. Δε χρειάζεται να αποτελούν πρόκληση οι μαθητές με τα μαλλιά καρφάκια, φαρδιά παντελόνια ή ακόμη κα τατουάζ.

Κατ' άλλους πάλι το ντύσιμο διαφέρει από περιοχή σε περιοχή. Η **πλειονότητα** των εφήβων που ζουν σε μία ιδιαίτερος ακριβή περιοχή, ενδιαφέρεται κυρίως για τη μάρκα στα ρούχα και όχι τόσο για το τζιν ή το t-shirt που θα κεντρίσει τη προσοχή των γύρω τους. Επιπλέον, κάθε νέος νοιάζεται για την εξωτερική του εμφάνιση. Τα κορίτσια προτιμούν ακριβά αλλά απλά ρούχα, ενώ τα αγόρια φοράνε φαρδιά και χαμηλοκάβαλα τζιν που τους δίνουν τύπο. Θέλουν να αποπνέουν τη μοναδικότητα καταφεύγοντας όμως, τελικά, σε **κοινότυπες** επιλογές.

Όλα όσα αναφέρονται παραπάνω μπορεί να αποτυπώνουν μια μικρή ή μεγάλη αλήθεια για το τι πραγματικά συμβαίνει με αυτό το φοβερό θέμα της μόδας που ανησυχεί όλο και περισσότερους νέους. Ωστόσο το καταστάλαγμα αυτής της μικρής έρευνας είναι ένα: Δε χρειάζεται να φοράς πανάκριβα ρούχα, για να έχεις στυλ, πρέπει να έχεις και καλό γούστο για να τα συνδυάσεις

ΠΡΙΝ

ΜΕΤΑ

ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΣΤΑ ΡΟΥΧΑ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΦΥΛΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ

Τον 20ό αιώνα διάφορες κοινωνικές ομάδες άρχισαν να επηρεάζουν το ντύσιμο και να δημιουργούν μόδα. Η μόδα διαμορφωνόταν σε πολλές πρωτεύουσες. Επηρεάστηκε από τον Πρώτο και Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, την απελευθέρωση της γυναίκας και την αλλαγή του κοινωνικού της ρόλου, από την τέχνη και τα πρότυπα που πρόβαλλε η διαφήμιση. Τη δεκαετία του '20 επικράτησε το στυλ αγοροκόριτσο (αλά γκαρσόν), ενώ τα ρούχα της Κοκό Σανέλ αποτέλεσαν τομή στην ιστορία του γυναικείου ρούχου. Η μόδα της δεκαετίας του '30 επηρεάστηκε από τη μεγάλη οικονομική κρίση αλλά και από τον κινηματογράφο. Επικράτησε ένα πιο θηλυκό στυλ. Τη δεκαετία του '40 ο πόλεμος και οι δυσμενείς συνθήκες ζωής επέβαλαν τη χρήση παλαιότερων ρούχων και τη μεταποίησή τους.

Ο Κριστιάν Ντιορ το 1947 εισήγαγε το Νιου Λουκ (New Look). Η χρήση μεγάλης ποσότητας υφάσματος στο ένδυμα δήλωνε τώρα πλούτο και ευημερία. Τα βραδινά ενδύματα του «Νιου Λουκ» ήταν εντυπωσιακά. Την εποχή του Πολέμου η Αμερική αποκόπηκε από την ευρωπαϊκή μόδα και διαμόρφωσε τη δική της, με κύριο βάρος στο σπορ ντύσιμο. Η δεκαετία του '50 χαρακτηρίζεται από την έντονη αμερικάνικη επίδραση με τα

κάζουαλ ρούχα και την καθιέρωση του τζιν παντελονιού. Επιδράσεις από τον κινηματογράφο, τα περιοδικά και τη ροκ μουσική σκηνή δημιούργησαν ένα νέο αγοραστικό κοινό, τους τινέιτζερ (teenager). Τη δεκαετία του '60 στο ντύσιμο επικράτησε η αντισυμβατικότητα. Όχι τόσο από τους Οίκους Μόδας, αλλά από τους νέους και την αισθητική που κυριαρχούσε στο δρόμο διαμορφώθηκε το νεανικό ύφος της δεκαετίας του '60. Βασικές καινοτομίες ήταν η μίνι φούστα για τις γυναίκες, η γραμμή unisex και η κατάργηση της υποχρεωτικής εμφάνισης με κοστούμι και γραβάτα. Τότε εμφανίστηκαν και τα διαφανή, «σιθρού» (see through), ρούχα. Κύρια τάση της δεκαετίας του '70 ήταν τα φολκλορικά ρούχα των χίπηδων. Επίσης τα φανελάκια T-shirts και τα πολύχρωμα πλεκτά/ Έκανε την εμφάνιση της η μάξι φούστα. Η ευρωπαϊκή μόδα δέχτηκε επιρροές από την Αμερική, όπου είχε κυριαρχήσει η μόδα της ντίσκο. Στη δεκαετία του '80 στις σπορ και κάζουαλ εμφανίστηκαν τους και τα δύο φύλα υιοθέτησαν unisex ρούχα. Οι φόρμες γυμναστικής καθιερώθηκαν πλέον ως κάζουαλ εμφάνιση. Το ντύσιμο της γυναίκας και του άνδρα επαγγελματία που απέπνεε δύναμη ως « Πάουερ ντρέσινγκ» αποτελούνταν βασικά από το κοστούμι. Το νεανικό ντύσιμο στις πιο ακραίες μορφές του θεωρήθηκε «κιτς», δηλαδή κακού γούστου. Το ντύσιμο της δεκαετίας του '90 αποτέλεσε μέρος μιας ευρύτερης νοοτροπίας, του λάιφ στάιλ (life style). Χαρακτηριστική ήταν η εισαγωγή μιας μινιμαλιστικής γραμμής. Υπήρχε απόλυτη ελευθερία στους συνδυασμούς των ρούχων. Το κάζουαλ ντύσιμο αναπτύχθηκε με γραμμές τις οποίες δανείστηκε από στρατιωτικά ρούχα και από σχέδια που χρησιμοποίησαν οι μεγάλες εταιρείες αθλητικών ειδών. Ένα από τα πιο ειδικά στυλ της δεκαετίας ήταν το Grunge, ένα στυλ "mix and match". Η τεχνολογία των υφασμάτων υπηρέτησε την ιδέα ενός ντυσίματος που θέλει να είναι απλό, άνετο, πρακτικό, υγιεινό και προσιτό. Σημαντικό ρόλο στα ρούχα και κατ' επέκταση στο καθημερινό ντύσιμο έπαιξε η εμφάνιση νέων υλικών που δίνουν ελαστικότητα στα υφάσματα και κάνουν τα ρούχα πιο βολικά. Το παπούτσι αναδείχθηκε στον 20ό αιώνα σε πολύ βασικό αξεσουάρ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

Από τη Βικιπαίδεια, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια.

Το **ποδόσφαιρο στην Ελλάδα** εμφανίστηκε λίγο πριν το 1900 στα λιμάνια του Πειραιά και της Πάτρας. Παράλληλα σε πόλεις εκτός τότε Ελληνικών συνόρων όπου υπήρχαν ελληνικές κοινότητες όπως της Θεσσαλονίκης, της Κέρκυρας αλλά και της Κωνσταντινούπολης και της Σμύρνης, ναυλοχούσαν αγγλικά πολεμικά πλοία και έπαιζαν οι ναύτες μεταξύ τους ποδόσφαιρο.

Το **ποδόσφαιρο** (αγγλικά: *association football*) είναι ένα ομαδικό άθλημα που παίζεται ανάμεσα σε δύο ομάδες των έντεκα παικτών με μία σφαιρική μπάλα. Ο ποδοσφαιρικός αγώνας διεξάγεται σε ένα ορθογώνιο γήπεδο με φυσικό ή τεχνητό χλοοτάπητα πράσινου χρώματος και ένα «τέρμα» στο μέσο κάθε μιας από τις στενές πλευρές. Σκοπός κάθε ομάδας είναι να οδηγήσει τη μπάλα στο αντίπαλο τέρμα, δηλαδή «να βάλει γκολ» (από την αγγλική λέξη *goal* που σημαίνει *σκοπός*) ή «να σκοράρει», όπως λέγεται στην ειδική ποδοσφαιρική γλώσσα. Οι παίκτες χειρίζονται τη μπάλα κυρίως με τα πόδια, αλλά και με τον κορμό ή το κεφάλι. Η ομάδα που θα επιτύχει τα περισσότερα γκολ ως το τέλος του παιχνιδιού κερδίζει.

Το ποδόσφαιρο είναι σήμερα το πιο δημοφιλές άθλημα στον κόσμο. Στις αρχές του 21ου αιώνα ασχολούνταν με αυτό περισσότεροι από 250 εκατομμύρια αθλητές σε περισσότερα από 200 κράτη.^[3] Το ποδοσφαιρικό παιχνίδι παίζεται σε διάφορα επίπεδα, από φιλικό, με λιγότερους ή περισσότερους από έντεκα παίκτες, παιδιά ή ενήλικες, σε ένα οποιοδήποτε μεγέθους γήπεδο, με δύο τυχαία αντικείμενα για τη σήμανση του τέρματος, έως επαγγελματικό, με επαγγελματίες ποδοσφαιριστές, αυστηρή τήρηση των κανονισμών και περισσότερους από 100.000 ενθουσιώδεις θεατές να παρακολουθούν σε ειδική ποδοσφαιρική αρένα υψηλών τεχνικών προδιαγραφών. Ανώτατη οργανωτική αρχή του ποδοσφαίρου είναι η ΦΙΦΑ (*FIFA - Fédération Internationale de Football Association*), η οποία διεξάγει την κορυφαία ποδοσφαιρική διοργάνωση, το Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου, κάθε τέσσερα χρόνια.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΛΑΘΟΣΦΑΙΡΙΣΗΣ (σα σήμερα.gr)

Το μπάσκετμπολ είναι δημιούργημα ενός μόνο ανθρώπου, κάτι ασυνήθιστο για άθλημα. Το 1891 ο Δρ. Τζέιμς Νέισμιθ, ένας канаδός πάστορας, γυμναστής σε κολέγιο στο Σπρίνγκφιλντ της Μασαχουσέτης,

έφαχνε για ένα παιχνίδι κλειστού χώρου, προκειμένου να απασχολεί τους μαθητές του κατά τη διάρκεια του μακρού χειμώνα της Νέας Αγγλίας.

Αφού απέρριψε διάφορες ιδέες, τοποθέτησε ένα καλάθι στον τοίχο του γυμναστηρίου, έγραψε ορισμένους βασικούς κανόνες κι άρχισε να εκπαιδεύει τους μαθητές του, οι οποίοι έπαιξαν τον πρώτο αγώνα στην ιστορία του αθλήματος στις 21 Δεκεμβρίου του 1891. Η ονομασία μπάσκετμπολ -καλαθοσφαίριση στα ελληνικά- ήταν έμπνευση ενός εκ των μαθητών του.

Το άθλημα κέρδισε γρήγορα πολλούς θαυμαστές και διαδόθηκε σ' όλες τις ΗΠΑ. Τη δεκαετία του 1920 υπήρχαν εκατοντάδες ομάδες, επαγγελματικές αλλά και ερασιτεχνικές, κάτω από την «ομπρέλα» της Διακολεγιακής Αθλητικής Ένωσης, προδρόμου του γνωστού μας NCAA.

Το μπάσκετμπολ εισήχθη και στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Βερολίνου το 1936, ενώ ως άθλημα επίδειξης είχε πρωτοπαρουσιαστεί το 1904, στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Αγίου Λουδοβίκου. Οι γυναίκες έπαιξαν για πρώτη φορά μπάσκετ στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Μόντρεαλ το 1976.

Το επαγγελματικό μπάσκετ έφτασε στην κορύφωσή του το 1946 με τη δημιουργία του NBA, που σήμερα θεωρείται ό,τι το καλύτερο έχει να επιδείξει το άθλημα σε επίπεδο πρωταθλήματος. Στις 18 Ιουνίου του 1932 ιδρύθηκε η Παγκόσμια Ομοσπονδία Μπάσκετ, γνωστή με τα αρχικά FIBA, από εκπροσώπους οκτώ χωρών, ανάμεσά τους και της Ελλάδας.

Στη χώρα μας, ο πρώτος αγώνας μπάσκετ είχε παιχτεί 14 χρόνια νωρίτερα, το 1918, στο γήπεδο της ΧΑΝ Αθηνών. Οι δύο ομάδες χρησιμοποίησαν δύο ανεστραμμένες καρέκλες για καλάθια και μία μπάλα ποδοσφαίρου. Μεταξύ των πρώτων παικτών ήταν και ο Μάικ Στεργιάδης, που υπήρξε μαθητής του Νέισμιθ στο κολέγιο του Σπρίνγκφιλντ.

Η επίσημη περίοδος για το ελληνικό μπάσκετ άρχισε το 1927, υπό τη σκέπη του ΣΕΓΑΣ. Δύο χρόνια αργότερα διοργανώθηκε το πρώτο πρωτάθλημα μεταξύ αθηναϊκών ομάδων, το οποίο κατέκτησε ο Πανελλήνιος. Το 1930 διοργανώθηκε το πρώτο πανελλήνιο πρωτάθλημα στη Θεσσαλονίκη, με νικήτη τον Άρη.

ΠΗΓΗ: <http://www.sansimera.gr/articles/44#ixzz3rCud225J>

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΚΙΝΗΤΩΝ

Το κινητό τηλέφωνο αποτελεί σήμερα αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητας των εφήβων, όχι μόνο για να τηλεφωνούν σε φίλους και να ανταλλάσσουν «βροχή» γραπτά μηνύματα, αλλά και - όλο και περισσότερο- για να παίζουν παιχνίδια, να παίρνουν φωτογραφίες, να ανταλλάσσουν βίντεο ή να συνδέονται στο Διαδίκτυο.

Σύμφωνα με αναφορά του αμερικανικού έργου «Pew Internet and American Life Project» είναι τόσο δυνατή η εξάρτηση των εφήβων από το κινητό τους, που τέσσερις στους πέντε δηλώνουν ότι το έχουν κάτω από το μαξιλάρι τους ή δίπλα στο κρεβάτι τους όταν κοιμούνται, είτε για να ανταλλάξουν SMS αργά τη νύχτα, είτε για να ξυπνήσουν χρησιμοποιώντας την ενσωματωμένη λειτουργία αφύπνισης.

Τα κινητά γίνονται όλο και πιο εξελιγμένα και οι έφηβοι προσαρμόζονται όλο και πιο γρήγορα στην κινητή τεχνολογία. Η Amanda Lenhart, που ανήκει στην ομάδα των συγγραφέων της παραπάνω αναφοράς, σχολιάζει: «Το κινητό έγινε ένα εργαλείο που τους βοηθάει να ζουν και να καταγράφουν τη ζωή τους».

Αναμφισβήτητα, το κινητό τηλέφωνο έδωσε μεγαλύτερη ελευθερία κινήσεων στους εφήβους, πέραν του γονικού ελέγχου που καθίσταται όλο και πιο δύσκολος. Μπορεί, από την μια πλευρά, το κινητό να αποτελεί ένα είδος σιγουριάς για τους γονείς ότι μπορούν να επικοινωνήσουν με τα παιδιά τους οποτεδήποτε και από οπουδήποτε, από την άλλη πλευρά όμως, οι γονείς που παλιότερα είχαν τη δυνατότητα να κρυφακούσουν τηλεφωνικές συνομιλίες, ή να ρίξουν ματιές στην οθόνη του υπολογιστή ή ενός video game, δυσκολεύονται πλέον να ελέγξουν τις κινήσεις των παιδιών τους από μια λεπτή ηλεκτρονική συσκευή με τόσο μικρή οθόνη, πόσο περισσότερο να διαβάσουν μηνύματα που προστατεύονται πολλές φορές με κωδικούς ασφαλείας. Ακριβώς αυτή την ιδιωτικότητα αγαπούν άλλωστε οι έφηβοι.

Ανησυχία προκαλεί όμως και η κακή χρήση του μέσου αυτού από μερίδα εφήβων. Δεν είναι λίγες οι φορές που μαθητές διακινούν προκλητικές φωτογραφίες, δικές τους ή συμμαθητών συμμαθητριών τους. Το φαινόμενο αυτό, που ονομάζεται «sexting», δεν είναι και τόσο σπάνιο, καθώς ήδη μεγάλη μερίδα εφήβων έχει δεχθεί μήνυμα με προκλητική φωτογραφία κάποιου γνωστού τους. Επίσης, ένα μεγάλο ζήτημα αποτελεί το θέμα της ηλεκτρονικής παρενόχλησης μέσω κινητού τηλεφώνου από εφήβους προς εφήβους, με πολύ σοβαρές επιπτώσεις για τα θύματα. Δυστυχώς, και στην Ελλάδα οι περιπτώσεις εκβιασμού εφήβων με αντάλλαγμα τη μη δημοσίευση προσωπικών τους φωτογραφίες μέσω κινητών τηλεφώνων ή μέσω Διαδικτύου αυξάνονται ημέρα με την ημέρα.

Ένα επίσης ενδιαφέρον θέμα που αναδεικνύει η αναφορά του έργου « Pew Internet and American Life Project» είναι η αύξηση της συχνότητας γραπτών μηνυμάτων, ως η μεγαλύτερη αλλαγή στην χρήση του κινητού από εφήβους. Μέσα σε μια περίοδο 18 μηνών ο αριθμός των εφήβων που στέλνουν SMS στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής αυξήθηκε από 38% σε 54%. Κατά μέσο όρο κάθε έφηβος ανταλλάσσει 50 μηνύματα την ημέρα ή 1500 το μήνα. Τα κορίτσια ανταλλάσσουν κατά μέσο 80 μηνύματα την ημέρα, ενώ τα αγόρια 30. Να σημειωθεί ότι ένας ενήλικας ανταλλάσσει 10 μηνύματα την ημέρα.

Ενώ το φαινόμενο της μεγάλης χρήσης γραπτών μηνυμάτων εξετάζεται ακόμα, ο Scott W. Campbell, καθηγητής στο πανεπιστήμιο του Michigan, ισχυρίζεται ότι η χρήση του κινητού δεν επηρεάζει τον χρόνο άμεσης διαπροσωπικής επικοινωνίας, αλλά αποτελεί ένα επιπλέον επίπεδο επικοινωνίας. Ο S. Campbell προβλέπει αύξηση της online χρήσης των κινητών, μιας και τα κινητά χρησιμοποιούνται όλο και περισσότερο σαν ένας υπολογιστής χειρός. Προς το παρόν η χρήση αυτή είναι ιδιαίτερα ακριβή για τους εφήβους, αλλά όσο η κινητή τεχνολογία γίνεται πιο προσιτή, τόσο η χρήση θα αυξάνεται και στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα με την έρευνα, το κινητό φαίνεται να χρησιμοποιείται περισσότερο από νέους με χαμηλό οικογενειακό εισόδημα, με μόνο 7 στους 10 από αυτούς να διαθέτουν και υπολογιστή. Με αυτό το τρόπο τα κινητά φαίνεται να γεφυρώνουν το ψηφιακό χάσμα και να δίνουν μια ευκαιρία επικοινωνίας σε κάποιους που διαφορετικά δεν θα την είχαν.

